

Arrest

nr. 307 216 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Walter DAMEN
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 mei 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart sinds 23 jaar ononderbroken in het Rijk te verblijven.

Op 14 mei 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: M.

Voornaam: M.

Geboortedatum: 19.12.1977

Geboorteplaats: Imzouren

Nationaliteit: Marokko

Alias: A., K., geboren in 1977, van onbepaalde nationaliteit; M., T., geboren op 01.11.1977, onderdaan van Marokko; M., M., geboren op 19.12.1977, van onbepaalde nationaliteit; M., M., geboren op 12.12.1971, onderdaan van Marokko; T., S., geboren op 14.12.1978, van onbepaalde nationaliteit; Z., S., geboren op 19.12.1978, van onbepaalde nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort dat voorzien is van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Op 03.02.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drug, als dader of mededader.

Op 19.09.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drug, deelname aan bendevoering.

Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 17.06.2019 dat de betrokkene de vlucht nam voor de politie. Na interceptie bleek hij in het bezit te zijn van meerdere individuele dosissen cocaïne en hasj. Hij blijkt ook in het bezit te zijn 1381 EUR cash geld.

Op 07.05.2024 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Zo werd hij volgens het aanhoudingsmandaat dd. 22.10.2023 verdacht van drugshandel nadat een huiszoeking bij de betrokkene leidde tot het aantreffen van drugs en drugsattributen. Ook zou hij een bekentenis hebben afgelegd over het dealen van drugs.

Uit het dossier blijkt dat tijdens een huiszoeking bij betrokkene drugs en drugsattributen werden aangetroffen. Bovendien heeft betrokkene een bekentenis afgelegd dat hij drugs dealt. Uit voorgaande blijkt dat de kans op recidive groot is daar hij al meermaals veroordeeld werd voor inbreuken op de drugswetgeving.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakte en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Hij werd in het verleden reeds veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving maakt blijkt hieruit geen lering te hebben getrokken. Dit impliceert een groot gevaar op recidive.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 21.10.2023.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 23.11.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij begrijpt dat hij geen verblijfsrecht heeft in België maar is er van overtuigd dat hij dit nog in orde kan brengen door te trouwen met zijn verloofde B. H.. Hij wil namelijk niet terugkeren naar

Marokko. Hij vulde het hoorrecht in waarin hij verklaarde sinds 23 jaar in België te verblijven. Hij is in het bezit van zijn Marokkaans paspoort en identiteitskaart.

Hij heeft een partner in België met wie hij wenst te huwen. Hij heeft geen familie of kinderen in België. Hij heeft geen familie in zijn land van herkomst of elders. Hij is 8 jaar naar school geweest in Antwerpen en heeft 3 jaar vrijwilligerswerk verricht, ook in Antwerpen. Hij werd in geen ander Europees land veroordeeld of opgesloten in de gevangenis. Hij is 23 jaar geleden vanuit Marokko met de boot naar Spanje gereisd en dan via Frankrijk met de trein naar België gekomen. Hij heeft nooit ergens asiel aangevraagd.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vermeende partner ook de Marokkaanse nationaliteit heeft en op 09.04.2024 werd gemachtigd tot een verblijf van 2 jaar. Zij komt regelmatig op bezoek in de gevangenis. Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijken daarenboven geen concrete onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin kan er uit het administratief dossier afgeleid worden dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Zo heeft zij ook de Marokkaanse nationaliteit.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 10.11.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis heeft ingediend. Op 10.11.2009 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 05.04.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis in. Op 22.10.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 10.12.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis in. Op 25.02.2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 19.12.2013 heeft hij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis. Op 20.03.2014 werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn* verblijf in België te regulariseren.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko. Hij heeft geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij/zij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het eerder inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 09.11.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.11.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis heeft ingediend. Op 10.11.2009 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 05.04.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis in. Op 22.10.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 10.12.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens

artikel 9 bis in. Op 25.02.2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 19.12.2013 heeft hij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis. Op 20.03.2014 werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 03.02.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drug, als dader of mededader.

Op 19.09.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drug, deelname aan bendevoorming.

Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 17.06.2019 dat de betrokkene de vlucht nam voor de politie. Na interceptie bleek hij in het bezit te zijn van meerdere individuele dosissen cocaïne en hasj. Hij blijkt ook in het bezit te zijn 1381 EUR cash geld.

Op 07.05.2024 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Zo werd hij volgens het aanhoudingsmandaat dd. 22.10.2023 verdacht van drugshandel nadat een huiszoeking bij de betrokkene leidde tot het aantreffen van drugs en drugsattributen. Ook zou hij een bekentenis hebben afgelegd over het dealen van drugs.

Uit het dossier blijkt dat tijdens een huiszoeking bij betrokkene drugs en drugsattributen werden aangetroffen. Bovendien heeft betrokkene een bekentenis afgelegd dat hij drugs dealt. Uit voorgaande blijkt dat de kans op recidive groot is daar hij al meermaals veroordeeld werden voor inbreuken op de drugswetgeving.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Hij werd in het verleden reeds veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving maakt blijkt hieruit geen lering te hebben getrokken. Dit impliceert een groot gevaar op recidive.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Op 03.02.2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf met 5 jaar uitstel door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drug, als dader of mededader.

Op 19.09.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drug, deelname aan bendevoorming.

Zo blijkt uit het aanhoudingsmandaat dd. 17.06.2019 dat de betrokkene de vlucht nam voor de politie. Na interceptie bleek hij in het bezit te zijn van meerdere individuele dosissen cocaïne en hasj. Hij blijkt ook in het bezit te zijn 1381 EUR cash geld.

Op 07.05.2024 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 20 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Zo werd hij volgens het aanhoudingsmandaat dd. 22.10.2023 verdacht van drugshandel nadat een huiszoeking bij de betrokkene leidde tot het aantreffen van drugs en drugsattributen. Ook zou hij een bekentenis hebben afgelegd over het dealen van drugs.

Uit het dossier blijkt dat tijdens een huiszoeking bij betrokkene drugs en drugsattributen werden aangetroffen. Bovendien heeft betrokkene een bekentenis afgelegd dat hij drugs dealt. Uit voorgaande blijkt dat de kans op recidive groot is daar hij al meermaals veroordeeld werden voor inbreuken op de drugswetgeving.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn

verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Hij werd in het verleden reeds veroordeeld voor inbreuken op de drugwetgeving maakt blijkt hieruit geen lering te hebben getrokken. Dit impliceert een groot gevaar op recidive.

Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Risico op onderduiken:

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het eerder inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 09.11.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 10.11.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis heeft ingediend. Op 10.11.2009 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 05.04.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis in. Op 22.10.2012 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 10.12.2012 diende hij een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis in. Op 25.02.2013 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 19.12.2013 heeft hij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens artikel 9 bis. Op 20.03.2014 werd de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko. Hij heeft geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378).

Vasthouding

(...).

2. Over de rechtspleging

2.1 De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en in voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

2.2 De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast wegens laattijdigheid.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Het voormelde artikel 39/57, § 1, derde lid bepaalt: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Het is niet betwist dat de thans voorliggende vordering een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering is. Artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt: *“beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.”* Het kan dan ook niet worden betwist dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij op 21 oktober 2023 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten was genomen. Dit blijkt tevens uit de motivering van de bestreden beslissing. Verder werd deze beslissing blijkens het administratief dossier op 21 oktober 2023 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij betwist de vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat zij reeds het voorwerp van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgemaakt. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast niet dat de verzoekende partij tussen 21 oktober 2023 en 14 mei 2024 het Schengengrondgebied zou hebben verlaten en zo het eerdere bevel om het grondgebied zou hebben uitgevoerd. Dit wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet beweerd. De thans bestreden beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Verder is niet betwist dat de bestreden beslissing op 14 mei 2024 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 14 mei 2024 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 22 mei 2024 aan de Raad overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 21 mei 2024 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 22 mei 2024, werd bijgevolg laattijdig ingediend. De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonde dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, “Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)” in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting gedraagt de advocaat zich naar de wijsheid van de Raad.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van overmacht. De vordering tot schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

Gelet op het bovenstaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in haar geheel onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

M. HEIRBAUT,	toegevoegd griffier.
--------------	----------------------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. HEIRBAUT

N. MOONEN